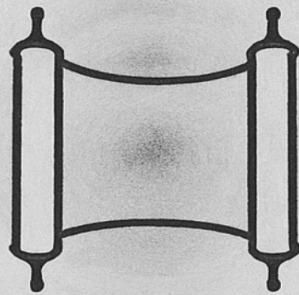

בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Parshas Balak

לע"נ

אסתר בת יצחק

Dedicated By:

ר' נחום אהרון ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

Introduction

This discourse by the Lubavitcher Rebbe, delivered on Shabbos Parshas Balak, 10 Tammuz 5751 (1991), explores the profound connection between the learning of Torah—especially Torah learned *lishmah* (for its own sake)—and the complete and eternal redemption through Moshiach. The Rebbe intricately links the sixth chapter of Pirkei Avos with the broader framework of redemption, showing how every layer of Torah, from Mishnah to Baraisa to future Torah Chadasha, participates in a single divine continuum. The Rebbe emphasizes how our Torah learning today, even if it feels peripheral or “outside” (like the Baraisos), contains within it the infinite power of Moshiach’s Torah. Through this, we not only prepare for redemption—we actually bring it about. This message becomes particularly urgent as the Rebbe points out the imminence of Moshiach’s arrival and pleads that such discussions become obsolete—not because they are irrelevant, but because the reality they describe is already here.

(א)

The unique concept of a Shabbos that falls on the Seventeenth of Tammuz (when the fast is postponed) can be explained in two ways:

a) Simply: Since fasting is forbidden on Shabbos—especially a fast associated with undesirable matters (days on which all Israel fast because of the troubles that occurred on them)—since "Shabbos knows no sadness," and more than that, Shabbos is a day of joy ("and on your joyous days"—these are the Shabbasos) and delight ("and you shall call the Shabbos delight")—therefore the fast is postponed from Shabbos to Sunday.

ענינו המיוחד של יום השבת שקל בושבעה עשר בתמוז (שהצום נדחה) - יש לבאר בב' אפנים:
(א) בפשטות: כיון שיום השבת אסור בתענית, ועל-אחת-כמה וכמה תענית הקשורה עם ענינים בלתי רצויים (ימים שקל ישראל מתענים בהם מפני הצרות שארעו בהן), שהרי שבת אין עצב בה, ויתרה מזו, שיום השבת הוא יום של שמחה (וביום שמחתכם אלו השבתות) ותענוג (וקראת לשבת ענג) - נדחת התענית מפני השבת ליום ראשון שלאחרי השבת

(ב)

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

On a deeper level, one could say: The postponement of the fast because of Shabbos is not only a delay to a different day, but—primarily—a <i>granting of power</i> to push off and nullify the fast entirely. As we find with Tisha B'Av that falls on Shabbos... and it is postponed until after Shabbos, and Rabbi said: "Since it was pushed off—it should be fully dismissed" (and how much more so regarding the 17th of Tammuz, which is not as severe as Tisha B'Av, for according to the basic law, when there is no royal decree and there is no peace, <i>those who wish may fast, those who do not, need not fast</i>—except for Tisha B'Av, since <i>troubles were doubled on that day</i>), and even more so in light of the postponement that will occur in the days of Moshiach, per the ruling of the Rambam that all these fasts will in the future be completely nullified in the days of Moshiach—and beyond that, as the Rambam adds: <i>not only will they be nullified, but they will become days of celebration and joy</i>, as it says (Zechariah 8:19): "Thus says the L-rd of Hosts: The fast of the fourth [month]... shall be to the House of Judah for joy and gladness and cheerful festivals—<i>love truth and peace</i>."	ובעמק יותר אולי יס'לומר: דחיתתהעניית מפני יום השבת היא (לא רק דחיה ליום אחר, אלא גם ובעקבותיה) נתינת כח לדחיתו ובטולו מכל וכל, כפי שמצינו בתשעה באב שחל להיות בשבת .. ודחינוהו לאחר השבת ואמר רבי הואיל ונדחה ידחה (ועל-אחת כמה וכמה בנוגע לשבעה עשר בתמוז שאינו חמור כתשעה באב, שהרי מעקר הדיו פשטין גזרת המלכות ואין שלום, רצו מתעניין רצו אין מתעניין", מלבד תשעה באב הואיל והכפלו בו צרות"), ועד להדחיה שבימות המשיח, כפסק-דין הרמב"ם שכל הצומות האלו עתידים לבטל לימות המשיח, ויתרה מזו, כפי שמוסיף ולא עוד אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה, שנאמר כי אמר ה' צבאות צום הרביעי וגו' יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה. "ולמעדים טובים והאמת והשלום אהבו
And one can say that a taste of this nullification and transformation (of the fast into joy and gladness) already happens on a fast day that falls on Shabbos—not only is the fast cancelled, but it is transformed into the joy and delight of Shabbos.	ויש לומר, שמעין זה (בטול הצום והפיכתו לששון ולשמחה) נעשה ביום התענית שחל בשבת – שלא זו בלבד שהתענית בטל, אלא שמתהפך לשמחה ותענוג דיום השבת.
Put another way: the relationship of the fast day to Shabbos is twofold: (a) the rejection of the undesirable aspect of the fast—which does not belong on Shabbos and is postponed to the next day; (b) the emphasis of the positive aspect of the fast—which exists even when it falls on Shabbos (and even more so, with greater elevation and power)—that it is transformed into joy and gladness.	ובסגנון אחר קצת: הניח דיום התענית ליום השבת הוא ב' אפנים: (א) שלילת הענין הבלתי רצוי דיום התענית, שאינו שייך בשבת ונדחה מפניו למחרתו, (ב) הדגשת הענין החיובי דיום התענית שישנו גם כשחל בשבת (ואדרבה, ביותר שאת וביותר עז) – שמתהפך לששון ולשמחה.
Explanation of the concept: The fast day, in its external aspect, is something undesirable—a form of affliction that opposes will and delight. But in its inner aspect, it is actually something good, as the verse calls it: "a day of favor to Hashem."	ב. ובאור הענין יום התענית בחיצוניותו הוא-ענין בלתי רצוי, ענוי-שהוא הפך הרצון והענין, אבל בפנימיותו הוא-ענין "טוב, כלשון הכתוב "יום רצון לה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

And more specifically, regarding the “Fast of the Fourth [Month]”—the first of the four fasts explicitly mentioned in the Prophets (“The fast of the fourth, the fifth, the seventh, and the tenth”)—which in its external aspect is something negative, related to destruction and exile, but in its inner aspect is good.	ובפרטיות יותר בנוגע ל"צום הרביעי", הראשון מד' ימי הצומות המפורשים בקבלה ("צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי") שפתיחותו הוא-ענין בלתי רצוי הקשור עם התרחב והגלות, אבל בפנימיותו הוא-ענין טוב
This is even hinted at in the fixed date of the “Fast of the Fourth [Month]” on the seventeenth of the month, which equals טוב (good) in gematria—leading all the way to the complete good of redemption (the true and complete Redemption), since the intent and purpose of destruction and exile is only to reach the elevation and completeness of Redemption. That is, exile is merely an external matter, while its inner truth is Redemption.	כמרמז גם בהקביות ד"צום הרביעי" ביום שבעה עשר בחדש, בגימטריא "טוב", ועד לשלמות הטוב בגאולה (האמתית והשלמה), כיון שהפונה והתכלית דכללות ענין התרחב והגלות אינו אלא כדי לבוא להעלוי והשלמות והגאולה (האמתית והשלמה), הינו, שהגלות הוא-ענין חיצוני, ופנימיותו היא הגאולה
Based on this, we can explain what the Gemara says in its interpretation of the verse: "The fast of the fourth... shall be to the House of Judah for joy and gladness..." — it calls it both a fast and a day of gladness. The Gemara explains: <i>When there is peace, they will be for joy and gladness; when there is no peace—it remains a fast.</i>	ועל-פי-זה יש לבאר מה-שכתוב בגמרא בפרוש הפתוב "צום הרביעי וגו' יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה גו'", "קרי להו צום וקרי להו ששון ושמחה", "בזמן שיש שלום יהיו לששון ולשמחה, אין שלום – צום"
At first glance, this is difficult: how can one day be called by two completely opposite names—a fast and joy and gladness? Rather, the answer is that the <i>intention and ultimate purpose (the inner essence) of the fast</i> is its transformation into joy and gladness, which comes <i>after</i> and <i>through</i> the destruction and exile.	דלכאורה אינו מובן: איך קרא יום אחד בשמות – הפכים לגמרי, "צום" ו"ששון ושמחה"? אלא כיון שפונת ותכלית (הפנימיות ד) "הצום" היא הפיכתו לששון ושמחה, שבאה לאחר ועל-ידי התרחב והגלות
But during exile, the main focus is on the fast itself ("when there is no peace—it is a fast"), while in the Redemption, its true nature will be revealed: joy and gladness ("when there is peace—they will be for joy and gladness").	אלא שבזמן הגלות מדגש בעקר ענין הצום ("אין שלום – צום"), ובהגאולה יתגלה ענינו האמתי – "ששון ושמחה" (בזמן שיש שלום – יהיו לששון ולשמחה).

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

(ג)	
And something similar applies to a fast day that falls on Shabbos: Since the day of Shabbos is a “day of divine favor”, “the most desirable of days You have called it,” and it is also associated with Redemption, as emphasized in the Song of the Day—“A psalm, a song for the day of Shabbos,” which the Sages say refers to “a psalm for the future to come, for the day that is entirely Shabbos and rest for eternal life”—therefore, when a fast day falls on Shabbos, the aspect of the fast connected with destruction and exile has no relevance; only the aspect of joy and gladness associated with Redemption applies.	ומעין זה – ביום התענית נשחל בשבת בין שנים השבת הוא "יום רצון", "חמדת ימים אותו קראת", ועד שקשור עם הגאולה, כמדגש בשירו של יום, "מזמור שיר ליום השבת", "מזמור שיר לעתיד לבוא, ליום שפלו שבת ומנוחה לחיי העולמים" – לכן, כשחל בו יום התענית, לא שיה בו ענין "הצום" הקשור עם החרבן והגלות, כי אם הענין ד"ששון ושמחה" הקשור עם הגאולה
This idea is emphasized through the eating and drinking on a fast day that falls on Shabbos, where it is a mitzvah to delight in it with pleasurable food and drink—large fish, meat and wine, rich delicacies and fragrant beverages (fatty meat and aged wine). This not only negates the <i>affliction</i> —the abstention from food and drink that defines a fast and is undesirable—but, more importantly, highlights the <i>joy and delight</i> in the eating of fine meat and drinking of aged wine.	וענין זה מדגש בהאכילה ושתיה ביום התענית שחל בשבת, שמצוה לענגו ב"ענג אכילה ושתיה", "דגים גדולים .. בשר ויין", תבשיל שמן ביותר ומשקה מבשם ("בשר שמן ויין ישן") – שפנה מדגש לא רק שלילת הענוי דהעדר האכילה ושתיה, הענין הבלתי רצוי דיום התענית, אלא גם (ובעקר) השמחה והתענוג שבאכילת בשר שמן ושתית יין ישן
(It could be suggested that when a fast day falls on Shabbos, one should increase in this delight even more than on all other Shabbosos of the year, to entirely negate the mistaken thought that one should reduce pleasure because it is a fast day.) For this is the true positive concept of the fast day: that it is transformed into a festival of joy and gladness.	שאולי יש-לומר שביום התענית שחל בשבת צריד להוסיף בזה יותר מבכל שבתות השנה, כדי לשלל הקקא-סלקא דעתך של מעוט בזה בגלל יום התענית), הענין הטוב דיום התענית, שמתהפך ליום טוב לששון ולשמחה
And one may say that the eating of great fish, fatty meat, and aged wine in the Shabbos meal that coincides with the fast day (and perhaps, as stated above, it should be increased more than on other Shabbos days) hints at the feast that G-d will make for the righteous in the future, when "Your people are all righteous." They will eat from the meat of the Leviathan and the Wild Ox, and drink wine that has been preserved since the six days of creation.	ויש לומר, שבאכילת דגים גדולים ובשר שמן ושתית יין ישן בסעודת שבת שחל בו יום התענית (שאולי כנזכר לעיל יש-לומר שצריד להוסיף בזה יותר מבכל שבתות השנה) מרמזת גם הסעודה שעתידי הקדוש-ברוך-הוא לעשות לצדיקים ("ועמד כלם צדיקים") לעתיד לבוא, שבה יאכלו מבשר הלויתן ושור הבר וישתו יין המשמר

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

In addition to the spiritual meanings explained in Chassidic teachings, that meal will also be a physical meal, as it is known that the complete reward in the days of Moshiach (when the fasts will be annulled and transformed into days of joy, gladness, and festivals) is not in Gan Eden—which has neither eating nor drinking (somewhat resembling a fast day)—but rather in the World of Resurrection (also called the World to Come), where souls are in bodies, and where ultimately the soul will derive sustenance from the body itself.

אשר, נוסף על הענינים הרוחניים המרמזים בזה שנתבארו בדרושי חסידות, תהיה גם סעודה גשמית, פידוע ששלמות השכר דימות המשיח (כשיבטלו הצומות ויהפכו לששון ולשמחה ולמועדים טובים) אינו בגן עדן, שאין בו לא אכילה ולא שתיה ("מעין ודגמת יום התענית"), אלא בעולם התחיה (שנקרא בכמה מקומות "עולם הבא"), לנשמות בגופים דוקא, ועד שהנשמה תהיה ניונית מן הגוף.

And especially since after the Shabbos meals, one also holds the Melaveh Malkah meal on Motzaei Shabbos. Since this is connected with the honor of Shabbos (escorting the Shabbos out with honor as we welcomed it in), one should be meticulous with it even on Motzaei Shabbos the 17th of Tammuz—and perhaps even more so than any other Motzaei Shabbos. For this meal, being the “meal of Dovid Malka Meshicha” (King Moshiach), emphasizes most strongly the connection to the days of Moshiach, when fasts will be annulled and transformed into joy, gladness, and festive days.

ובפרט שבהמשך לסעודות יום השבת ישנה גם סעודת מלכה מלכה במוצאי שבת, שפיון שקשורה עם כבוד השבת ("ללוות את השבת ביציאתו דרך כבוד כמו בכניסתו") יש להקפיד בזה גם במוצאי שבת י"ז בתמוז, ואולי יש-לומר עוד יותר מכל מוצאי שבת – שלהיותה "סעודתא דדוד מלכא משיחא", מדגשת בה ביותר השכיחות לימות המשיח, שיבטלו הצומות ויהפכו לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

(7)

This concept (that the Shabbos empowers the postponement and nullification of the Fast of the Fourth Month and its transformation into a Yom Tov, a day of joy and gladness in the Days of Moshiach) can be connected to the weekly Torah portion, Parshas Balak. One of the unique features of Parshas Balak (especially in the section specifically related to Shabbos) is that it contains a clear reference in the Torah itself to the coming of Moshiach—as ruled by the Rambam: “The King Moshiach... the Torah has testified about him... in the portion of Bilaam it says, and there he prophesied about two Meshichim: the first Moshiach, which is David who saved Israel from their enemies, and the final Moshiach who will descend from him, who will save Israel at the end of days. And there it says, ‘I see him but not now’—this is David; ‘I behold him but not near’—this is the King Moshiach. ‘A star shall shoot forth from Yaakov’—this is David. ‘A scepter shall arise from Israel’—this is the King Moshiach. ‘And he shall strike the corners of Moav’—this is David. ‘And he shall break all the children of Sheis’—this is the King Moshiach. ‘And Edom shall be a possession’—this is David. ‘And he shall be a possession’ etc.—this is the King Moshiach.”

וַיֵּשׁ לְקוֹשֶׁר עֲנָנוּ זֶה (הַנְּתִינָת כַּח דְּיוֹם הַשַּׁבָּת לְדַחֲתָא וּבִטּוֹל "צוּם הָרְבִיעִי" וְהַפִּיכָתוֹ לְיוֹם טוֹב וְיוֹם שְׂשׂוֹן וְשִׁמְחָה בְּיָמֹת הַמָּשִׁיחַ) עִם פְּרִשַׁת הַשְּׁבוּעָה, פְּרִשַׁת בָּלָק.
מִהַעֲנִינִים הַמִּיָּחֲדִים שֶׁבְּפְרִשַׁת בָּלָק (וּבִפְרָט בְּחֻלְק הַפְּרָשָׁה הַשִּׁיחַ בְּמִיָּחָד לְיוֹם הַשַּׁבָּת) שָׂבָה נִתְפָּרֵשׁ בַּתּוֹרָה עַל-דְּבַר בִּיאַת הַמָּשִׁיחַ – כְּפֶסֶק-דִּין הֶרֶמְב"ם: "הַמֶּלֶךְ הַמָּשִׁיחַ .. הַתּוֹרָה הַעֲדִידָה עָלָיו .. בְּפְרִשַׁת בָּלָעַם נֶאֱמַר וְשֵׁם גִּבֹּא בְּשֵׁנֵי הַמָּשִׁיחִים, בְּמָשִׁיחַ הָרִאשׁוֹן שֶׁהוּא דָּוִד שֶׁהוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד צָרֵיהֶם, וּבְמָשִׁיחַ הָאַחֲרוֹן שֶׁעוֹמֵד מִבְּנֵי שְׁמוּשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל [בְּאַחֲרוֹנָה]. וְשֵׁם הוּא אוֹמֵר אֶרְאֶנּוּ וְלֹא עֲתָה – זֶה דָּוִד, אֲשׁוּרֵנּוּ וְלֹא קְרוֹב – זֶה מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ. דֶּרֶךְ כּוֹכַב מֵיַעֲקֹב – זֶה דָּוִד, וְקֵם שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל – זֶה מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ. וּמִחֶץ פְּאַתִּי מוֹאֵב – זֶה דָּוִד .. וְקִרְקַר כָּל בְּנֵי נֶשֶׁת – זֶה מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ .. וְהִנֵּה אֲדוֹם יִרְשָׁה – זֶה דָּוִד .. וְהִנֵּה יִרְשָׁה וְגו' – זֶה מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ

One can say that the Torah's testimony about Moshiach in the portion of Bilaam—which emphasizes “Hashem your G-d did not desire to listen to Bilaam, and Hashem your G-d turned the curse into a blessing for you”—hints at the transformation of exile into redemption, and the transformation of fasts into joy and gladness and festive holidays.

וַיֵּשׁ לוֹמֵר, שָׂבָנָה שׁ"הַתּוֹרָה הַעֲדִידָה עַל מָשִׁיחַ בְּפְרִשַׁת בָּלָעַם", שָׂבָה מִדְּגֵשׁ "שְׁלֹא אָבָה ה' אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמַע אֶל בָּלָעַם וַיִּהְיֶה ה' אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת הַקְּלָלָה לְבִרְכָּה" – מִרְמֹז הַפִּיכָת הַגְּלוּת לְגִאֲלָה, הַפִּיכָת הַצּוּמֹת לְשְׂשׂוֹן וְלִשְׁמִחָה וְלִמְוָעָדִים טוֹבִים

Similarly, the portion read at Minchah of Shabbos—Parshas Pinchas—concerns Pinchas, who is Eliyahu, the one who brings the news of Redemption.

וְעַל-דֶּרֶךְ-זֶה בְּפְרָשָׁה שְׁמִתְחִילִין לְקִרְאָה בְּמִנְחַת שַׁבָּת, פְּרִשַׁת פִּינְחָס – "פִּינְחָס זֶה אֱלִיהוּ", מְבַשֵּׁר הַגִּאֲלָה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

And in more specific detail—regarding the content of the portion: The census of the Jewish people, “Take the sum of the entire congregation of the children of Israel from twenty years old and upward...” is also connected and alludes to the tenth census of all the Jewish people. As the Midrash says: “Israel were counted in ten places... and one is for the future,” as it says (Micha 7:14), “Until the flock passes under the hand of the one who counts”—either by Moshiach, or by Hashem Himself.	ויבפרטיות יותר – בנוגע לתכן הפרשה מנינו בני-ישראל, "שאו את ראש כל עדת בני ישראל מן עשרים שנה ומעלה" גו' – שקשור ורומז גם למנין העשירי דכל בני-ישראל, בדאיתא במדרש: "בעשרה מקומות נמנו ישראל... ואחד לעתיד לבוא", שנאמר "עד תעברנה הצאן על ידי מונה" – על-ידי משיחאי, או על-ידי הקדוש-ברוך-הוא בעצמו.
The division of the Land—"To these the Land shall be divided as an inheritance... to the greater you shall give more, and to the lesser less... nevertheless, by lot shall the Land be divided"—since only the <i>manner</i> of dividing is stated, and not the details of the tribal division (as appears later in Matos and Masei), we can say that this also alludes to the final and complete division of the Land in the Days of Moshiach, the Land of Ten Measures, which will be divided among thirteen tribes (including Shevet Levi).	תלקת הארץ – "לאלה תחלק הארץ בנחלה גו', לרב תרבה נחלתו גו', אך בגורל יחלק את הארץ גו'" – שפירושו שנתפרש רק אפן תלקת הארץ, ולא פרטי החלוקה ל"ב שבטים (בפרשת מטות ומסעי שלח-הרי"ב) – יש לומר דזה כולל גם השלמות דתלקת הארץ בימות המשיח, "ארץ עשר אמות", (שתתחלק ל"ג שבטים (גם לשבט לוי).
Likewise, the portion speaks of the holiday offerings—Pesach, Shavuos, and Sukkos (preceded by the offerings of the Tamid and of Shabbos, whose offering is doubled)—this alludes to the transformation of fast days into joyous festivals, whose stature will be greater than all the present-day festivals, for the festivals of today will be nullified in the future, like a candle in daylight, compared to the revelations of the Days of Moshiach—and how much more so, compared to the new festivals that will be instituted in the Days of Moshiach.	וקרבנות המועדים – פסח, שבועות וסוכות (לאחר ההקדמה דפרשת קרבן התמיד דכל יום, וקרבן של יום השבת שקרבנו כפול) – שבה מרמזת הפיכת הצומות לששון ולשמחה ולמועדים טובים, שמעלתם תהיה גדולה יותר מכל המועדים שבזמן הנה, שהרי המועדים שבזמן הנה יבטלו לעתיד לבוא כשרגא בטיהרא (כנר בצצהרים), לגבי מעלת הגילויים דימות המשיח, ועל אחת כמה וכמה לגבי מעלת הנמים טובים שיתחדשו בימות המשיח.
[One can say that the fast days that will be transformed into festivals will be even greater than Purim, which will not be nullified in the future—as it says: “These days of Purim shall never pass from among the Jews, and their remembrance shall not cease from their descendants.” The novelty of Purim is that it will not be nullified—but even in comparison with the revelations of the Days of Moshiach that surpass Purim, the greatness of Purim will still be felt. All the more so, the new festivals that will be created in the Days of Moshiach will certainly be even greater than Purim.]	ויש לומר, שהצומות שיהפכו למועדים טובים יהיו נעלים יותר גם מימי הפורים שלא יבטלו לעתיד לבוא, כמו שכתוב "וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסור מזרעם" – שהרי החדוש שבהם הוא שלא יבטלו, היינו, שגם ביחס למעלת הגילויים דימות המשיח שלמעלה מימי הפורים תהיה נפרת מעלת ימי הפורים, ובדאי שהנמים טובים שיתחדשו בימות המשיח יהיו נעלים יותר מימי הפורים.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

(ה)	
We can further elaborate on the unique virtue of a Shabbos that falls on the Seventeenth of Tammuz, the beginning of the “Three Weeks” (and similarly, a Shabbos that falls on Tisha B’Av, the end of the Three Weeks)—as compared to other Shabbosos that occur in the middle of the Three Weeks:	וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף וּלְבָאָר הַמַּעֲלָה דְיוֹם הַשַּׁבָּת שֶׁחָל בּו שְׁבָעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז, הַתְּחֵלֶת בֵּין הַמַּצָּרִים (וְעַל־דִּרְדְּרָהּ יוֹם הַשַּׁבָּת שֶׁחָל בּו תְּשַׁעָה בָּאָב, סִיּוֹם בֵּין הַמַּצָּרִים) – לְגַבִּי: וְשָׂאָר הַשַּׁבָּתוֹת שֶׁבְּאַמְצַע יָמֵי בֵּין הַמַּצָּרִים
It is known that the three weeks of Bein HaMetzarim (the “narrow straits”) are like a desert in time. Yet there is a preparation of healing before the affliction: three Shabbosos during this time, and in each Shabbos, two Shabbosos shine (the actual Shabbos and its influence over the seven days of the week), totaling six iterations of double Shabbosos (3 times 2), illuminating seven days each—and this subdues the spiritual “desert of the nations” and the 42 journeys in the wilderness, which allude to the general time of exile from the Holy Land. That is, through the Shabbosos, the Three Weeks are rectified.	יָדוּעַ שֶׁג' שָׁבוּעוֹת בֵּין הַמַּצָּרִים בְּזֶמֶן – כְּמוֹ מִדְבָּר בְּמָקוֹם. וּמִקִּדִּים רְפוּאָה – ג' שַׁבָּתוֹת שֶׁבִּהְיוּ, וּבְכָל שַׁבָּת ב' שַׁבָּתוֹת, נִמְצָא ו' (ג'-פְּעָמִים ב') פְּעָמִים ז' (ז' יָמֵי הַשָּׁבוּעַ שֶׁבָּהֶם מֵאִיר מִבְּחִינַת ב' שַׁבָּתוֹת שֶׁבְּכָל שַׁבָּת). עַל־יִדְיָהּ מְכַנִּיעִים הַמִּדְבָּר – "מ"ב" (מ"ב הַמַּסְעוֹת שֶׁבְּמִדְבָּר הָעַמִּים, שְׁרוּמֵז עַל כָּלְלוֹת זְמַן הַגָּלוּת מֵאֶרֶץ־הַקֹּדֶשׁ), הִיגּוּ – שְׁעַל־יָדֵי הַשַּׁבָּתוֹת נַעֲשֶׂה הַתְּקוּן דְּבֵין הַמַּצָּרִים
In this regard, there is a distinction between the Shabbosos that occur in the middle of the three weeks, and those that fall at the beginning or end of the three weeks (i.e., when the 17th of Tammuz or Tisha B’Av itself falls on Shabbos):	וּבַעֲנֵן זֶה יֵשׁ חֲלוק בֵּין הַשַּׁבָּתוֹת שֶׁבְּאַמְצַע ג' הַשָּׁבוּעוֹת לְהַשַּׁבָּת שֶׁבְּהַתְּחֵלֶת (וְסִיּוֹם) ג' הַשָּׁבוּעוֹת
In most years, the Shabbosos fall only in the middle of the three weeks. In those cases, the negative aspect of Bein HaMetzarim—destruction and exile—is felt more strongly at the beginning and end of the period. Therefore, the focus is on the need for rectification, and the actual rectification happens through the Shabbosos, whose theme is Redemption.	כְּרַב הַשָּׁנִים שֶׁהַשַּׁבָּתוֹת הֵם רַק בְּאַמְצַע ג' הַשָּׁבוּעוֹת דְּבֵין הַמַּצָּרִים – מִדְּגֵשׁ יוֹתֵר (בְּתַחֲלָה וּבְסוֹף) הָעֲנִין הַבְּלָתִי רָצוּי דְּבֵין הַמַּצָּרִים – הַחֲרָפָה וְהַגָּלוּת, וּבְהַמְשָׁךְ לָזֶה (וּלְאַחֲרֵי־זֶה) מִדְּגֵשׁ הַצּוּרָה בְּתַקוּן, וְהַתְּקוּן בְּפִעֻלָּה – עַל־יָדֵי הַשַּׁבָּתוֹת שֶׁעֲנִינָם גְּאֻלָּה
But in years when the 17th of Tammuz (beginning of the three weeks) or Tisha B’Av (end of the three weeks) falls on Shabbos—one can say that the main emphasis is on the positive aspect of the 17th of Tammuz and of Bein HaMetzarim: that the narrowness is itself a preparation and introduction (and therefore part of) the expansion of the true and complete Redemption. That's why both the beginning and end fall on a Shabbos, whose theme is Redemption.	מֵה־שְּׂאִי־כֵן בַּשָּׁנִים שֶׁשְּׁבָעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז (הַתְּחֵלֶת ג' הַשָּׁבוּעוֹת) חָל בְּשַׁבָּת (וְכֵן תְּשַׁעָה בָּאָב – סִיּוֹם ג' הַשָּׁבוּעוֹת – חָל בְּשַׁבָּת) – יֵשׁ לוֹמֵר שֶׁעֶקֶר הַהִזְדָּשָׁה הִיא עַל הַטּוֹב דִּ"ז תַּמּוּז וְדְּבֵין הַמַּצָּרִים, שֶׁהַמַּצָּר הוּא הַכְּנָה וְהַקְדָּמָה (וּבְמֵאִילָא – הָרִי הוּא גַם בְּכָלֵל) לְמִתְחַבֵּה הָאֱמִתִּי וְהַשְׁלָם דְּגֻאֲלָה הָאֱמִתִּית וְהַשְׁלָמָה – שְׁלֹכֵן הַתְּחֵלֶתָם וְסִיּוּמָם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת שֶׁעֲנִינָהּ גְּאֻלָּה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

Put a bit differently: in the Shabbosos that fall in the middle of the Three Weeks (in most years), the primary emphasis is on negating the undesirable aspect of Bein HaMetzarim—namely the rectification of destruction and exile. But in the Shabbosos that fall at the beginning or end of the Three Weeks (as in this year's calendar setting), the emphasis is on the positive quality within Bein HaMetzarim itself—where the destruction and exile are not felt, and instead it is seen as preparation for Redemption.	ובסגנון אחר קצת: בשבתות שבאמצע ג' השבועות (ברב השנים) – מדגש בעקר שלילת הענין הבלתי רצוי דבין המצרים – תקון החרבן והגלות; ואילו בשבתות שבהתחלת וסיום ג' השבועות (בבקיעות שנה זו) – מדגש בעקר הענין הטוב דבין המצרים – שלא נרגש החרבן והגלות, אלא ההכנה לגאולה.
(1)	
And one may say that the advantage of a Shabbos that falls on the Seventeenth of Tammuz — compared to the Shabbasos during the Three Weeks that follow it — is especially emphasized (and in a loftier manner) in Parshas Balak.	והש"ס לומר, שמעלת יום השבת שחל בו שבועה עשר בתמוז לגבי השבתות דבין המצרים שלאחריו, מוגשת גם (ובאופן נעלה יותר) בפרשת בלק.
In preface: the Torah portions read during the Three Weeks — which are also related to the fast days and Tishah B'Av that fall during this time — are Matos, Masei, and Devarim. And in years when Matos and Masei are combined, also Pinchas is read during the Three Weeks. However, Parshas Balak is never included among the Three Weeks, because even when read on a Shabbos that is the 17th of Tammuz, the beginning of the Three Weeks (the "Fast of the Fourth Month") is postponed until Sunday, which corresponds to Parshas Pinchas.	ובהקדמה - שהפרשיות שקורין בג' השבתות דבין המצרים שהמועדים של כל השנה... או תעניות וט' באב בכללן יש-שיכות לאותן הפרשיות שחלות בהן הם מטות מסעי ודברים, ובשנים שמטות מסעי מחברין, קורין גם פינחס בבין המצרים, מה שאין-כן פרשת בלק שלעולם אינה בכלל בין המצרים, כי גם שקורין פרשת בלק בשבת שחל בו י"ז תמוז, נדחה התחלת בין המצרים (צום הרביעי) ליום ראשון שלאחרי השבת ששייך לפרשת פינחס.
From this, we understand there is a distinction between the form of redemption described in Parshas Pinchas ("Pinchas is Eliyahu") and the form of redemption in Parshas Balak ("in the portion of Bilaam ... he prophesied about both Meshichim"). The redemption in Parshas Pinchas, because it is related to the Three Weeks, emphasizes primarily the rectification of destruction and exile. By contrast, the redemption in Parshas Balak — since its connection to the Three Weeks is only above and beyond them — emphasizes not the repair of exile, but the intrinsic virtue and completeness of redemption itself, redemption in its purity (even when there is no preceding state of destruction or exile).	ומזה מובן שיש חלוק בין אפן הגאולה שבפרשת פינחס (פינחס זה אליהו) לאפן הגאולה שבפרשת בלק (בפרשת בלעם.. נבא בשני המשיחים) – שהגאולה שבפרשת פינחס, כיון ששייכת לבין המצרים, נרגש ומדגש בה בעקר התקון והחרבן והגלות, מה שאין-כן הגאולה שבפרשת בלק, כיון שהיחס שלה לבין המצרים הוא באפן שאינה שייכת כ"אם למעלה מבין המצרים, נרגש ומדגש בה בעקר (לא התקון והחרבן והגלות, אלא) מעלת ושלמות הגאולה בשלעצמה, גאולה בטהרה (גם אם לפנייה אין מצב "של חרבן וגלות).

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משׁיחיות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

This point is further emphasized in the way the Torah testifies about the coming of Moshiach in Parshas Bilaam. When the Rambam explains that the Torah testified about him, he first cites the verse: "And Hashem your G-d will return your captivity and have compassion on you, and He will return and gather you... even if your outcasts are at the ends of the heavens... and He will bring you," and then he adds: "Also in the portion of Bilaam it is stated — and there he prophesied about the two Meshichim."	וענין זה מדגיש גם באפן שהתורה העידה על ביאת המשיח בפרשת בלעם: כשהרמב"ם מבאר שהתורה העידה עליו, מקדים תחלה שצאמר ושב ה' אלקיך את שבויך ורחמך ושב וקבצך וגו' אם יהיה נדחך בקצה השמים וגו' והביאך ה', ואחר כך מוסיף אף בפרשת בלעם נאמר ושב וקבצך וגו' ונבא בשני המשיחים.
And the distinction between them is as follows: In the verse "And Hashem your G-d will return your captivity and have compassion on you..." the emphasis is primarily on the redemption from exile. Whereas in Parshas Bilaam, the emphasis is on the advantage and completeness of redemption as it is in and of itself — the kingdom of David (the first Moshiach), and its perfection in the kingdom of the final Moshiach who will descend from him — even without exile.	ומהחלוקים שביניהם — שבפסוק ושב ה' אלקיך את שבויך ורחמך וגו' מדגישת בעקרה הגאולה מן הגלות, ואילו בפרשת בלעם מדגישת מעלת ושלמות הגאולה כשלעצמה, מלכות דוד (משיח הראשון), ושלמותה (במלכות משיח האחרון שעומד מבניו) גם ללא גלות.
For in the prophecy of Bilaam there is no mention of a state or condition of exile — rather, on the contrary, a state of freedom, even to dominion over all nations: "Behold! A people that dwells alone and among the nations shall not be reckoned," "Behold! A people, like a lion cub, arises, and like a lion, lifts itself up; it does not lie down until it consumes prey...", "His king shall be raised up higher than Agag, and his kingdom shall be exalted," and finally: "I shall see him, but not now... A star shall go forth from Yaakov, and a scepter shall rise from Israel..." where he prophesied about the two Meshichim — and the prophecy progresses with ever-increasing greatness and praise of Israel in ascent after ascent.	שהרי בנבואת בלעם לא נזכר על-דבר מעמד ומצב של גלות, אלא אדרבה, מעמד ומצב של חרות-ועד לשלטון על כל העמים — הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב, הן עם קלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף גו', וירם מאגג מלכו ותנשא מלכותו, ועד לארצו ואלא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל וגו', שנבא בשני המשיחים — שהולך ומוסיף במעלתם ושבחם של ישראל בעלוי אחר עלוי.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

And based on this, we can explain and sweeten the reason for the emphasis in Parshas Bilaam — where the prophecy is about the two Meshichim — on the Exodus from Egypt: “E-I who brought them out of Egypt,” “E-I who brings him out of Egypt,” in the manner of the verse “As in the days when you came out of Egypt, I will show you wonders.” For in this is emphasized that the redemption through the King Moshiach is not only because of the necessity to take the Jewish people out of all the exiles that followed the Exodus from Egypt, but also — and primarily — as an addition and exalted perfection beyond the Exodus from Egypt, to the point of “wonders” (even if those later exiles had never occurred).

ועל-פי-זה יש לבאר ולהמתיק הטעם להדגשת היציאה ממצרים (א-ל מוציאם ממצרים), א-ל מוציא (מצרים) בפרשה שנבא בשני המשיחים על-דרך מה-שכתוב כימי צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות 69 – שבוזה מדגש שהגאולה על-ידי מלך המשיח היא לא רק בגלל ההכרח להוציא את בני-ישראל מכל הגלויות, שנתוספו לאחר היציאה ממצרים, אלא גם ובעקבותיהם תוספת השלמות ונעלית יותר מהיציאה ממצרים עד לאפן של נפלאות (גם אלו לא היו הגלויות שלאחר-היציאה).

And similarly with what is written (later in the Torah portions read during the Three Weeks): “These are the journeys of the children of Israel who went forth from the land of Egypt” — in plural — to indicate that the Exodus from Egypt is not only the initial departure and first journey from Raamses to Sukkos, but includes all the individual journeys in the wilderness of the nations, until “Yarden Yereicho,” which alludes to the complete and true redemption through our righteous Moshiach, who will judge (Yereicho = scent and judgment), for these are all part of the Exodus from Egypt in its ultimate completeness — and in this is emphasized the virtue and completeness of the redemption as it is in and of itself (even without the need to repair destruction and exile).

ועל-דרך מה-שכתוב (בהמשך הפרשיות דבין המצרים) אלה מסעי (לשון רבים) בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים 70 – שהוציאה מארץ מצרים היא לא רק יציאה וגסיעה ראשונה שנסעו מרעמסס לסכות, אלא גם כל פסטי המסעות במדבר העמים, עד לירבון ירחו, שרומז על הגאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו דמורח (ירחו) ודאין [=מריח ודן] י, הם חלק מיציאת מצרים בתכלית השלמות – שבוזה מדגשת מעלת ושלמות הגאולה בשלעצמה (גם לולי ההצרכים בתקון הסדר והגלות).

(1)

And in all of the above, there is an additional unique elevation (even in comparison to other years in which the 17th of Tammuz falls on Shabbos Parshas Balak) in *our* generation:

ובכל-הנזכר לעיל נוסף עלוי מיוחד (גם לגבי שאר השנים שבהם חל י"ז תמוז בשבת פרשת בלק) בדורנו זה:

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משפחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

And by way of introduction — just as explained above that in years when the 17th of Tammuz falls on Shabbos, what is emphasized is primarily the “good” within the 17th of Tammuz and the Three Weeks — that the destruction and exile are not felt, but rather the preparation for redemption, due to the emphasis on the concept of redemption that Shabbos brings — so too it is in the general progression of the generations: the closer we come to the true and complete Redemption, the more the feeling of destruction and exile on these days weakens, and the more the feeling grows of preparation for the Redemption, the “good” within the 17th of Tammuz and the Three Weeks.	ובהקדמה — נשכחם שנתבאר לעיל שבשנים ששבתם חל י"ז תמוז ביום השבת מדגש בעקר הטוב "שפי"ז תמוז ובג' השבועות, שלא נרגש התרחקן והגלות אלא ההכנה לגאולה, מצד הדגשת ענין הגאולה ביום השבת, פן הוא גם בכללות הדורות, שפכל שהולכים ומתקרבים יותר לגאולה האמתית והשלמה, פוחת והולך הרגש התרחקן והגלות שבמים אלה, ומוסיף והולך הרגש ההכנה לגאולה, הטוב "שפי"ז תמוז ובג' השבועות.
And in the language of the Gemara, in explaining why the fasts are called both “fast” and “joy and gladness”: “When there is peace, they shall be [days] of joy and gladness; if there is a royal decree — [they are] a fast; if there is no decree and no peace — if [people] desire, they fast, if they desire not, they do not fast.” That is — when the intensity of exile is weakened (“no royal decree”), the force of the fast is also weakened (for “if they desire, they do not fast”), and we draw closer to the time when “they shall be for joy and gladness.” And this concept is particularly emphasized in the innovation of <i>our</i> generation.	ובלשון הגמרא בבאור הטעם שקרי להו צום וקרי להו ששון ושמחה, בזמן שיש שלום יהיו לששון ולשמחה, יש גזרת המלכות צום, אין גזרת המלכות ואין שלום רצו מתעניין רצו אין מתעניין, היינו, שבאשר נחלש תקף הגלות, אין גזרת המלכות, נחלש תקף הצום (כִּי־אם רצו אין מתעניין), ומתקרבים יותר לזמן שיהיו לששון ולשמחה. וענין זה מדגש במיוחד בהחדוש שבדורנו זה
Throughout all the generations before this one (since the negative events of the 17th of Tammuz, from which also stemmed the events of Tisha B'Av), the month of Tammuz was associated with matters that are the opposite of joy—destruction and exile. But in <i>our generation</i>, something new has been revealed in the month of Tammuz: a matter of joy and redemption—the redemption of the honor and holiness of my teacher and father-in-law, the Rebbe, leader of our generation, on the 12th–13th of Tammuz (whose elevation and fulfillment, in the form of “ויכלו,” occurred on Shabbos, the 17th of Tammuz).	במשך כל הדורות שלפני־זה (מאז המאורעות הבלתי רצויים די"ז תמוז שממם נשתלשלו גם המאורעות דתשעה באב) הנה חדש תמוז קשור עם ענינים דהפך השמחה, תרחקן וגלות, ואילו בדורנו זה נתגלה בחדש תמוז ענין של (שמחה וגאולה — גאולת כבוד־קדשת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו ב"בי"ג תמוז) (שעליהם ושלמותם באפן דוֹכְלוֹ נעשית ביום השבת, י"ז תמוז),

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

And in the words of the one who experienced the joy and the redemption, in his famous letter: "Not me alone did the Holy One, blessed be He, redeem on the 12th of Tammuz, but also all those who cherish our holy Torah, who observe the mitzvos, and even those who are referred to by the name 'Yisrael'"—this is a redemption of all the Jewish people. And it is connected with the true and complete redemption through our righteous Moshiach, since the title "redemption" has already been applied.	ובדברי בעל השמחה והגאולה במכתבו הידוע שלא אותי בלבד גאל הקדוש-ברוך-הוא בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכנה, גאולה דכל בני-ישראל, הקשורה גם עם הגאולה האמתית והשלמה עליידי, "משיח צדקנו כיון דשם גאולה עלה
Especially since this initiated the completion of the mission of "Your wellsprings shall spread outward"—even in the lower hemisphere—and in a way that the wellsprings extend to all ends of the earth. This is the ultimate preparation for the coming of Moshiach Tzidkeinu.	ובפרט שעליידי זה התחיל שלמות הענין דיפוצו מעינותיה חוצה גם בחצי כדור התחתון, ובאפן שממנו מתפשטים המעינות בכל קצוי תבל, שיהי ההכנה הכי "אחרונה לביאת משיח צדקנו
And the explanation for this is: Since, according to all the signs stated by our Sages regarding the generation of "footsteps of Moshiach," our generation is the final generation of exile and (therefore) the first generation of redemption—then, even when the time arrives of the original destruction and exile (beginning on the 17th of Tammuz), what is primarily emphasized is not the rectification of the undesirable event itself, but rather the good within it—this being the preparation for the true and complete redemption.	וההסברה בזה - שפיון שעל-פי כל הסימנים שבדברי חכמינו-ל"א אודות דרא דעקבתא דמשיחא, דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ו(במילא) דור הראשון של הגאולה, לכן, גם בבוא הזמן שארע הסרבן והגלות (החל מי"ז תמוז) מדגש בעקר (לא תקוה הענין הבלתי רצוי שבזה, אלא) הטוב" שבדבר, שזוהי ההכנה לגאולה האמתית והשלמה
And all of this is enhanced even more by the fulfillment of the mission of spreading Torah and Judaism and disseminating the wellsprings outward in the lower hemisphere (as a result of the redemption of the 12th–13th of Tammuz) over the course of fifty years.	ובכל זה נתוסף עוד יותר עליידי שלמות העבודה והפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה בחצי כדור התחתון (כתוצאה מהגאולה די"ב-י"ג תמוז) במשך יובל שנים
And if at the beginning of this era, my teacher and father-in-law the Rebbe, leader of our generation, issued a proclamation "Immediately to teshuvah, immediately to redemption," and testified that all aspects of the work have already been completed, and all that remains is to "polish the buttons"—and even that polishing has already been completed!—and now all that is required is to stand ready ("stand prepared, all of you") to greet Moshiach Tzidkeinu—then, at the end of this era, it is absolutely	אשר, אם בהתחלת תקופה זו יצא כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה לאתער לתשובה לאתער לגאולה, והעיד שפבר סימו כל עניני העבודה, וצריכים רק לצחצח הכפתורים, ויתרה מזה, שפבר סימו גם צחצוח הכפתורים, וצריכים רק לעמוד הכן, (עמדו הכן בלכם") לקבל פני משיח צדקנו

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

certain, without any doubt whatsoever, that the time for the redemption has already arrived.	
And in conclusion of this period, without any doubt whatsoever, the time of the redemption has certainly arrived. And in the language of our Sages: "All the deadlines have passed." And also the matter of teshuvah (as stated in the continuation of the discourse, "the matter depends only on teshuvah")—this too has already been completed, including the completion of "Moshiach has come to bring the righteous to repentance," by virtue of the spark of Moshiach found in every single Jew.	הרי בסיומה של תקופה זו, בודאי ובודאי ללא כל ספק וספק ספקא שכבר הגיע זמן הגאולה, ובלשון חכמינו ז"ל "כלו כל הקצין" וגם ענין התשובה (בהמשך המאמר ואין הדבר תלוי אלא בתשובה) הנה כבר בשלמות, כולל גם השלמות ד"משיח אמת לאתבא צדיקא בתיובתא", מצד ניצוץ משיח *שבכל-אחד ואחד מישראל
Therefore, since we are literally at the threshold of the true and complete redemption, what is felt and emphasized more and more is the good of the 17th of Tammuz and of the "Three Weeks," through which we reach the elevation and fulfillment of the true and complete redemption.	הרי כיון שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמתית והשלמה, נרגש ומדגש ביותר וביותר הטוב "די"ז תמוז ודבין המצרים", שעל-ידי זה באים להעלות והשלמות דגאולה האמתית והשלמה
(ח)	
And an additional novelty in our generation itself – in this very year: In addition to the fact that we are truly standing in close proximity to the true and complete Redemption, this year is (may it be) "a year in which 'I will show you wonders'" – as per the roshei teivos (initials) of the year's count which has spread throughout Jewish communities – the year in which the prophecy will be fulfilled, "As in the days of your exodus from the land of Egypt, I will show you wonders." And already, there have been visible wonders in actuality, testifying that this is the year in which the King Moshiach is revealed, up to and including the moment when "the King Moshiach comes .. and proclaims to the Jewish people: 'Humble ones, the time of your Redemption has arrived!'" (as the Yalkut Shimoni states), and up to the declaration that "Behold, this (King Moshiach) is coming"—meaning, he has already come, that is, we are already standing on the threshold of the beginning of the days of Moshiach, on the threshold of the beginning of the Redemption, and immediately, its drawing forth and completion.	וחדוש נוסף בדורנו זה גופא – בשנה זו נוסף לכו' שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמתית והשלמה, הרי, שנה זו היא (תהא) שנת נפלאות אראנו" (פיראשי-תבות דמנן השנה שנתפשט בתפוצות ישראל), השנה שבה יקום היעוד כימי צאתנו מארץ מצרים אראנו נפלאות", וכבר ראו בפועל נפלאות" המעידים שזוהי השנה שמלך המשיח נגלה בו", ועד לשעה שמלך המשיח בא .. והוא משמיע להם לישראל ענוים הגיע זמן גאולתכם" (דברי הילקוט שמעוני), ועד להכרזה שהנה זה (המלך המשיח) בא" 83, שכבר בא, הינו, שעומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה, ותקף ומיד המשכחה ושלמותה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

And since this is the case, it is certain that on the 17th of Tammuz (which falls on Shabbos) and throughout all three weeks of Bein HaMetzarim in this year, there is an emphasis on the Redemption—not just the preparation for Redemption, but that the Redemption itself is taking place in actual fact on this holy Shabbos day, even before the beginning of the “Bein HaMetzarim” period, and consequently, these days will be transformed into joy and gladness and good appointed times.

וכיון שכן, בודאי שבי"ז תמוז (שחל בשבת) ובכל ג' השבועות דבין המצרים" בשנה זו מדגש ענין הגאולה, ולא רק ההכנה לגאולה, אלא שהגאולה באה בפעל ממש ביום השבת-קדש זה, עוד לפני התחלת (בין המצרים, ובמיילא, יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים

(ט)

From this it is understood that during the Bein HaMetzarim period of this year, there must be a particularly intense tumult and excitement, with increased strength and intensity, regarding everything connected to the study of Geulah (Redemption) and Moshiach, and the construction of the Third Beis HaMikdash. It is well known and publicized throughout Jewish communities for many years now about the custom that during the days of Bein HaMetzarim, we increase in learning Torah topics related to the Beis HaBechirah (Holy Temple), based on the words of the Midrash: “‘Come and see,’ when Hashem showed Yechezkel the image of the Beis HaMikdash, what did He say? ‘Inform the House of Israel about the House and let them be ashamed of their sins, and measure the form’ (Yechezkel 43).” Yechezkel said before the Holy One, Blessed be He: “Master of the World, until now we are in exile in the land of our enemies—and You are telling me to go and inform the Jewish people of the structure of the Beis HaMikdash? Can they build it now? Let them be until they go up from exile—and only afterward I will go and tell them.” Hashem said to Yechezkel: “Because My children are in exile, should the building of My House be annulled?! Great is its study in Torah as its actual building. Go tell them to study the form of the Beis HaMikdash in the Torah, and in the merit of their reading and studying it, I will consider it as if they are engaged in its actual construction.”

ומזה מוכן שבימי בין המצרים דשנה זו צריך להיות שטורעם מיוחד ביתר שאת וביתר עז בכל הקשור ללמוד ענגי גאולה ומשיח ובגן בית-המקדש:
השלישי
ידוע ומפורסם בתפוצות ישראל מכמה-וכמה שנים על-דבר המנהג שבימי בין המצרים מוסיפים בלמוד התורה בענגי בית הבחירה, על יסוד דברי המדרש: "בא וראה כשהקדוש-ברוך-הוא מראה ליחזקאל את צורת הבית מה הוא אומר, ה בד את בית ישראל את הבית ויפלמו מעונותיהם ומדדו את תכנית", אומר יחזקאל לפני הקדוש-ברוך-הוא, רבוננו של עולם, עד עכשו אנו נתונים בגולה בארץ שונאינו ואמה אומר לי לילה ולהודיע לישראל צורת הבית?.. וכי יכולין הן לעשות? הניח להם עד שיעלו מן הגולה, ואחר-כך אני הולך ואומר להם. אומר לו הקדוש-ברוך-הוא ליחזקאל: ובשביל שבני נתונים בגולה יהיה בגן ביתי בטל?! גדול קרייתו בתורה כבנגנה, לה אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתו שיתעסקו לקרות בה אני מעלה עליהם פאלי הם "עוסקין בבגן הבית".

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

[And this raises a question requiring further thought: Regarding the start of the study of Beis HaBechirah on the 17th of Tammuz that falls on Shabbos—does Shabbos override the entire time frame of Bein HaMetzarim, such that the Three Weeks officially begin on Sunday? Or does Shabbos only push off the fast, while the negative elements of Bein HaMetzarim still begin on Shabbos itself?]	וצריך עיון בנוגע להתחלת הלמוד בעניני בית הבחירה בי"ז בתמוז שחל בשבת – האם השבת דוחה את כללות הזמן דבין המצרים, והתחלת בין המצרים בקביעות כזו היא ביום ראשון, או שהשבת דוחה רק [את הצום, והענינים הבלתי רצויים דבין המצרים]
And based on the above—that in this year in particular (in addition to the special emphasis in our generation as a whole), the focus is on the good of the 17th of Tammuz and of Bein HaMetzarim, since we are standing at the threshold of the Redemption, which is coming immediately and literally at once—it is understood that the study of the laws of the Beis HaBechirah this year must be of a completely different nature:	ועל-פי האמר לעיל שבשנה זו במיוחד (נוסף על ההדגשה המיוחדת שבכללות דורנו זה) מדגש רק הטוב די"ז תמוז ודבין המצרים, כיון שעומדים על סף הגאולה שבאה תכף ומיד ממש – מוכן, שלמוד הלכות: בית הבחירה בשנה זו צריך להיות באפן אחר לגמרי
First and foremost—this learning should not be motivated by the intensification of the emotion of mourning, or by the effort to repair the deficiency caused by the destruction of the Beis HaMikdash. Rather, it should come (even had there not been a destruction) from the longing and yearning for the greatness and perfection of the Third Beis HaMikdash, about which it is said: “Greater will be the glory of this latter House than the former”—a greatness that has never existed before (not in the Second Beis HaMikdash, not in the First, and not even in the Mishkan made by Moshe), and therefore it was never destroyed. It will come as an addition and enhancement over the level of the Mishkan, the First, and Second Temples (and not merely in a way of restoring something previously taken as a collateral).	לכל לראש – שהלמוד הוא לא מצד התגברות רגש האבלות וההשתדלות לתקן הסדרון דחורבן בית המקדש, אלא (גם לילי התרבו) מצד הכוסף וההשתוקקות למעלה והשלמות דבית המקדש השלישי, עליו נאמר "גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון" – גדלות שלא הייתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה), וממילא לא היה בהם חורבן – ובאה באפן של הוספה ושלמות על מעלת המשכן, בית ראשון ובית שני (ולא רק באפן שמחזירים דבר שהיה מקדם (שנלקח בתורת משכון).
And more importantly: the learning must come with a definite and complete awareness that this is not just “halachah for the times of Moshiach,” but rather, it is actual, practical halachah for the very next moment—since the future Beis HaMikdash that we are awaiting is already built and complete (above in Heaven), and it will be revealed and descend from Heaven at any moment!	ועוד ועקר – שהלמוד הוא מתוך ידיעה והכרה בנדאות גמורה שאין זה "הלכתא למשיחא", כי אם, הלכה למעשה בפועל ברגע שלאחר-זה, כיון שמקדש העתיד שאנו מצפין – בנוי ומשכלל (כבר עתה למעלה), ותכף יגלה ויבוא משמים

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

In line with what has been emphasized in recent times regarding the special increase in Torah study on the topics of Geulah and Moshiach—not (only) as a segulah to hasten and bring closer the coming of Moshiach and the Redemption, but (also and primarily) in order to begin living with matters of Moshiach and Geulah, to live in the reality of the time of Moshiach, by having the mind saturated and permeated with understanding and grasp of Moshiach and Geulah as explained in Torah. And from the mind, this spreads and penetrates into the emotions of the heart, and ultimately into actual behavior in thought, speech, and action—in a manner appropriate for this unique time in which we stand at the threshold of Redemption and can literally point and say: “Behold! This (the King Moshiach) is coming!”	ועל-דרך המדבר בתקופה האחרונה בנוגע להוספה המיוחדת בלמוד התורה בעניני גאולה ומשיח – לא (רק) בתור סגולה למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם ובעיקר) כדי להתחיל "להיות" בעניני משיח וגאולה, להיות "עם הזמן" דימות המשיח – על-ידי זה שישכל נעשה ממלא וחדור בהבנה והשגה בעניני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחדור גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפעל במחשבה דבור ומעשה – באופן המתאים לזמן מיוחד זה שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע שהנה זה – (המלך המשיח) בא! כו
(י)	
And further clarification is needed regarding the necessity and greatness of studying Torah on the subjects of Moshiach, Geulah, and the building of the Third Beis HaMikdash as a form of entering into the beginning of the Days of Moshiach, with the following introduction:	ויש להוסיף בבאור הצורך והמעלה דלמוד התורה בעניני משיח וגאולה ובגן בית-המקדש השלישי: בכניסה להתחלת ימות המשיח ובהקדמה
Although our Sages said that “Moshiach will come when people are distracted,” this does not contradict—G-d forbid—conscious thought and contemplation in a way of daas (meaning: that one connects their awareness in a deep, strong, and internalized way, fixing their thought firmly on the idea) about matters of Moshiach and Geulah. And most importantly, to know and recognize that we are already entering the era of Moshiach, and that “Behold—he is coming!” Since all the deadlines have passed, and we have already done teshuvah and completed all aspects of our Divine service perfectly (as detailed earlier in sections 7–8), the phrase “distraction” means something higher than daas—that after the matter penetrates into one’s conscious awareness through thought and contemplation, it then becomes ingrained in a way that transcends awareness.	אף שאמרו חכמינו-ז"ל שמשיח בא בהסח הדעת, אין זה בסתירה חס ושלום למחשבה והתבוננות באפן של דעת (שמקשר דעתו בקשר אמיץ וחקק מאד ויתקע מחשבתו בחזק) בעניני משיח וגאולה ולכל לראש המחשבה וההתבוננות לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, הנה זה בא, פיון שכבר פלו כל הקציו, וכבר עשו תשובה, וסימו כל עניני העבודה בשלמות, ככל פרטי הדברים האמורים לעיל (סעיפים זח) - כי, הסח הדעת פירושו למעלה מן הדעת, הינו, שלאחר שנגנן זה חודר בדעתו (על-ידי המחשבה וההתבוננות כו), הרי-זה נעשה אצלו באפן (בהפח ולמעלה מן הדעת

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

And practically speaking—even though there has been much “commotion” about this matter in recent times, especially in this year which was declared as the year of “I will show you wonders”—and even after witnessing wonders that attest that “this is the year in which the King Moshiach is revealed,” we still see there is difficulty (“it’s hard to internalize”) in absorbing the recognition and feeling that we are actually standing at the threshold of the Days of Moshiach, to the point of beginning to live with the consciousness of Moshiach and Geulah.	ובנוגע לפעל – למרות השטוּרעם" שבדבר בתקופה האחרונה בשנה זו, תהא שנת נפלאות אראנו, לאחרי ראית הנפלאות המעידות שזוהי ה' שנה שמלך המשיח נגלה בו", רואים שישנו קשי (עס קומט אן שווער") להתדיר ההפכה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד - (' שיתחילו לחיות" בעניני משיח וגאולה. כו
And one of the reasons for this (in addition to the inner exile, since the matter of “I will show him wonders” is still lacking — as per the precise wording and order of the verse, “As in the days of your exodus from the land of Egypt, I will show him wonders”):	ומהטעמים לזה (נוסף על הגלות הפנימי כיון שחסר עדיו בהענין דאראנו נפלאות" כהלשון והסדר ("שבכתוב (כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות
The precision of “I will show him wonders” is twofold: (a) “I will show him” refers to the Holy One, blessed be He — meaning, G-d Himself shows them, not via a prophet or intermediary; (b) The beginning is in the form of “I will show him,” meaning the wonders occur in such a way that G-d shows them from the outset (not that wonders occur and are later interpreted).	הדיוק דאראנו נפלאות" הוא בשתיים: (א) אראנו", דקאי על הקדוש-ברוך-הוא, הינו, שהקדוש-ברוך-הוא מראה בעצמו, ולא על ידי נביא וכיצא-בזה, (ב) ההתחלה היא באפן דאראנו", הינו, שהתרחשות הנפלאות" היא באפן שמלכתחלה מראה אותם הקדוש-ברוך-הוא (ולא ולא באפן שתחלה מתרחשים נפלאות", ואחר-כך מראי אם אותם
This is not the case when the order is “wonders I will show him” (as in the acronym of the year 5751 — “It will be a year of wonders I will show him”): where wondrous events occur, and only afterward is there a need to explain, interpret, and awaken awareness to recognize the wonders as signs of the Redemption.	מה-שאין-כן כשהסדר הוא באפן דנפלאות אראנו" (בסימנה של השנה, תשנ"א, תהא שנת נפלאות אראנו), שמתרחשים מארעות שהם בגדר של נפלאות", ואחר-כך צריכים להתחיל להסביר ולבאר ולעורר על-דבר ראית הנפלאות, להתבונן ולראות בהם סימני הגאולה
Most importantly, the “I will show him” has not yet occurred — meaning, G-d Himself has not shown each and every Jew the wonders of the Redemption, at which point no explanations would be needed to awaken the recognition and feeling that “behold, he is coming.” Hence, it remains difficult to penetrate the human consciousness and emotion.	ועוד ועקר, שעדין לא הנה האראנו" על-ידי הקדוש-ברוך-הוא בעצמו (שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו מראה לכל-אחד ואחד מישאל הנפלאות דהגאולה, שאז אין צורך בהסברים ובאורים להתדיר ההפכה וההרגשה שהנה זה בא") – קשה לפעל שיתחדר בהפכה והרגש דהאדם

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

The solution for this is — through studying Torah on the topics of Moshiach and Geulah. For through the power of Torah (the wisdom of the Holy One, blessed be He, which transcends the world), the nature of man can be transformed.	והעצה לזה — על-ידי למוד התורה בעניני משיח וגאולה, כי, בכח התורה (הקמתו של הקדוש-ברוך-הוא, שלמעלה מהעולם) לשנות טבע האדם
So that even when, emotionally, one is still — Heaven forbid — distant from the idea of Redemption (because he has not yet left the inner exile), nevertheless, through studying Torah in matters of Redemption, he elevates himself to a redeemed state.	אגם באשר מצד הרגש שלו נמצא עדין חס ושלום מחוץ לענין הגאולה (כיון שלא יצא עדין מהגלות), (הפנימי)
And he begins to live with the topic of the Redemption, with knowledge, recognition, and feeling that “behold, it is coming.”	הרי על-ידי למוד התורה בעניני הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה, ומתחיל לחיות בעניני הגאולה, "מתוך ידיעה והכרה והרגשה שהנה זה בא
(יא)	
And this can be connected with the study of Pirkei Avos learned on this Shabbos — Chapter Six: “The Sages taught in the language of the Mishnah, ‘Blessed is He who chose them and their Mishnah.’ Rabbi Meir says: Whoever engages in Torah study for its own sake merits many things...” — which at first glance requires explanation:	ויש לקשר זה עם הלמוד דפרקי אבות שבשבת זה, פרק ששי — שנו חכמים בלשון המשנה, ברוך שבתר בהם ובמשנתם. רבי מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו' — דלקאורה צריך להבין:
(a) The phrase “The Sages taught in the language of the Mishnah” is, simply, an introduction to the entire chapter — meaning, it is a <i>Baraisa</i> stated in the style of the Mishnah, but it is not a Mishnah. What follows — “The Sages taught... Rabbi Meir says...” — is to inform us that from this point forward, we are quoting a <i>Baraisa</i> .	א) הפסקא שנו חכמים בלשון המשנה" היא (בפשוטות) הקדמה לכל הפרק — כלומר, ברייתא היא ובלשון המשנה היא שנויה אבל אינה משנה, ומה שנו חכמים, רבי-מאיר אומר וכו', ולפי שצד עקשו כל הפרקים משנה הצרך להודיע שמכאן ואילך ברייתא היא.
But since this statement doesn't appear independently, but rather together (in a single Mishnah) with the words of Rabbi Meir about the virtue of studying Torah lishmah (for its own sake), it seems reasonable to say that there is a thematic connection between them.	אבל, כיון שפסקא זו לא באה בפני-עצמה, אלא ביחד (במשנה אחת) עם דברי רבי-מאיר במעלת העוסק בתורה לשמה, מסתבר לומר שיש קשר ושייכות ביניהם.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

Also, each of the two sections needs to be understood individually: (b) Regarding the phrase “The Sages taught in the language of the Mishnah”: after Rabbeinu HaKadosh arranged the Mishnayos — the Six Orders of the Mishnah — with a fixed number of tractates, chapters, and mishnayos, whereas the <i>Baraisos</i> are a separate category — what is the meaning and rationale for including a <i>Baraisa</i> in <i>Maseches Avos</i>, such that the <i>Baraisa</i> (which is not a Mishnah) is repeated in the language of the Mishnah?	גם צריך להבין בכל אחת מב' הפסקאות בפני-עצמה: (ב) בפסקא שנו חכמים בלשון המשנה: "לאחרי שרבו הקדושים סדר המשניות, ששה סדרי משנה, הכוללים מספר קבוע של מסכתות, פרקים ומשניות, ואילו הבריות הם חלקה בפני-עצמה - מהו התכן והענין דצרוף הבריתא למשנה במסכת אבות, עד שבהבריתא (שאינה משנה) נשנית בלשון המשנה?
(c) Regarding Rabbi Meir's statement: since his teaching goes on to list many things that one merits through learning Torah for its own sake — what is the meaning of the introduction “merits many things”? On the contrary, this opening phrase seems unnecessarily lengthy and uncharacteristic of the concise language typically used in Mishnah (as in “The Sages taught in the language of the Mishnah”) — which normally uses specifically concise expressions.	ג) ובמאמרו של רבי מאיר: כיון שבהמשך המאמר מונה רבוי דברים שהעוסק בתורה לשמה זוכה להם, מהו פרוש ההקדמה שדוכה לדברים הרבה", ואדרבה, הקדמה זו היא (לכאורה) אריכות הלשון שאינה מתאים ללשון המשנה (שנו חכמים בלשון המשנה), ללשון קצר דוקא?
(יב)	
One can explain the central point of clarification as follows: The <i>Baraisos</i> — which were taught outside the study hall of Rabbeinu HaKadosh (and hence called <i>Baraisa</i>, from the root meaning "outside" — as in the Targum of “outside” being <i>mibāra</i>) — despite their level being lower than the Mishnayos, to the extent that they are termed “outside,” nonetheless, they are part of Torah. And they contain all the elevation and power of Torah, since everything (even what a seasoned student is destined to innovate) was given to Moshe at Sinai.	ויש לומר נקדת הבאור בזה: "בריות", שבשנו חוץ לבית מדרשו (של רבנו הקדוש) ועל פו נקראו בריות, לשון חוץ, כי תרגום מחוץ מבא - עם היות שדורגתם למטה ממשניות, עד שנקראים בשם חוץ - הרי-הם חלק מהתורה, ויש בהם כל העלוי והתקף בתורה, שכלם (אפלו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש) נתנו למשה מסיני.
And this idea is emphasized specifically in <i>Maseches Avos</i>, which begins with the orderly transmission of Torah: “Moshe received the Torah from Sinai and transmitted it...” until the conclusion, “Raise up many students” — culminating in the inclusion of <i>Baraisos</i> alongside the Mishnayos, even though the <i>Baraisos</i> were taught outside the study hall of Rabbeinu HaKadosh (and they include all elements of Torah innovated by seasoned students over the generations).	וענין זה מדגש במסכת אבות, שהתחלתה בסדר השתלשלות קבלת התורה - "משה קבל תורה מסיני ומסרה כו" עד "להעמיד תלמידים הרבה", שבסיומה מצרפים למשניות גם את הבריות שנושנו חוץ לבית מדרשו של רבנו הקדוש (הכוללים כל עניני התורה). שנתחדשו על-ידי תלמיד ותיק במשך כל הדורות.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

And the beginning of that addition states that all of them were taught by the Sages ("All your children are students of Hashem") in the language of the Mishnah — indicating that their level is equivalent to that of the Mishnayos.	וּמִקְדִּימִים שֶׁכֵּלָם נִשְׁנוּ עַל־יְדֵי הַחֲכָמִים ("כָּל בְּנֵי הַלְוִיִּם לְמוֹדֵי ה'") בְּלִשׁוֹן הַמִּשְׁנָה, לְהוֹרֹת שֶׁמַּעֲלָתָם שָׁוָה לְמַעֲלַת הַמִּשְׁנָיוֹת.
More broadly — included in the category of "Baraisa" are all aspects of Torah revealed in our time, which are considered "outside" in relation to the "new Torah" ("Torah chadasha mei'iti teitzei") — namely, the inner dimension of Torah, the secrets of its reasons and concealed mysteries, which will be revealed in the days of Moshiach. And even our Sages said: "The Torah one learns in this world is as nothing compared to the Torah of Moshiach."	וּבְכָל־לִוִּית יוֹתֵר – נִכְלָלִים בְּ"בְרִיתָא" כָּל עֲנִינֵי הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְגַּלּוּ בְּזֶמֶן הַזֶּה, שֶׁהֵם בְּכַחֲנִית "חוץ" (בְּרִיתָא) לְגַבֵּי "תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי תִצָּא" – פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, סוּד טַעְמֶיהָ וּמִסְתָּר צְפוּנוּתֶיהָ, שֶׁתִּתְגַּלֶּה בִּימֵי הַמָּשִׁיחַ, וְעַד שֶׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ וְ"ל" הַתּוֹרָה שֶׁאֲדָם לומֵד בְּעוֹלָם הַזֶּה – הֶבֶל הִיא לְפָנֶי תוֹרָתוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ.
Nevertheless, even the Torah that one learns in this world — though it is "outside" (external, Baraisa) — is taught in the language of the Mishnah, just like the inner Torah that will be revealed in the days of Moshiach. For the entire Torah is one Torah.	וְאַף־עַל־פִּי־כֵן, גַּם הַתּוֹרָה שֶׁאֲדָם לומֵד בְּעוֹלָם הַזֶּה – שֶׁהִיא בְּכַחֲנִית "חוץ" (חִיצוֹנִיּוֹת), בְּרִיתָא – נִשְׁנִית בְּלִשׁוֹן הַמִּשְׁנָה, כְּמוֹ פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁתִּתְגַּלֶּה בִּימֵי הַמָּשִׁיחַ, כִּי הַתּוֹרָה כְּלָהּ הִיא תּוֹרָה אֶחָת.
And this idea is also underscored in the content of Rabbi Meir's statement: "Whoever studies Torah for its own sake merits many things" — meaning, the phrase "many things" is not merely a preface to the list that follows, but rather an independent concept: it refers to the infinite aspect of Torah — the true "many" that is without limit — that will be revealed in the "Torah chadasha mei'iti teitzei" — from Me, precisely — from Hashem's very Essence, which is truly without limit.	וְעִנְיָן זֶה מְדַגֵּשׁ גַּם בְּתוֹכָן מֵאֲמָרוֹ שֶׁל רַבִּי מֵאִיר "כָּל הַעוֹסֵק בַּתּוֹרָה לְשִׁמְהָ זֹכֶה לְדָבָרִים הַרְבֵּה": הַפְּרוּשׁ דְּ"דָבָרִים הַרְבֵּה" (גַּם) כִּפְשׁוּטוֹ – אֵינוֹ הַרְבּוּי דְּדָבָרִים שֶׁמוֹנֶה לְאַחֲרֵי־זֶה, אֲלֵא עִנְיָן בְּפִנְיֵי־עַצְמוֹ – הֶבֶלִי גְבוּל שֶׁבַּתּוֹרָה ("הַרְבֵּה" – לְאֻמַּתָּהּ – שֶׁאֵין רַבּוּי גָּדוֹל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ), שֶׁתִּתְגַּלֶּה בְּ"תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי תִצָּא" – "מֵאֵתִי" דִּיקָא – מֵהוּתוֹ וְעַצְמוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּלִּי גְבוּל הָאֵמֶתִי.
And this is the meaning of "Whoever studies Torah lishmah merits many things" — that through engaging in Torah lishmah in this world, one merits the infinite in Torah chadasha mei'iti teitzei.	וְזֶהוּ "כָּל הַעוֹסֵק בַּתּוֹרָה לְשִׁמְהָ זֹכֶה לְדָבָרִים הַרְבֵּה" – שֶׁעַל־יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה לְשִׁמְהָ בְּעוֹלָם הַזֶּה זֹכִים לְכִלֵּי "גְבוּל שֶׁבַּתּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי תִצָּא".
And from this we can understand also in regard to a person's avodah: Even one who feels himself to be in the state of "Baraisa," outside — that he is still distant and outside the condition of the days of Moshiach, when the inner Torah will be fully revealed — nevertheless, through Torah study, he merits "many things," meaning that he is elevated from the outside and brought inward — that he becomes permeated with Torah (including the matters of	וּמִזֶּה מוֹכֵן גַּם בְּנוֹגֵעַ לְעִבּוּדַת הָאָדָם – שֶׁגַּם מִי שֶׁמִּרְגִּישׁ אֵת עַצְמוֹ בְּכַחֲנִית "בְּרִיתָא", "חוץ", שֶׁהוּא בְּרַחוּק עֲדֵינָן וּמַחוּץ לְמַעֲמַד וּמַצָּב דִּמּוּת הַמָּשִׁיחַ – שֶׁאֵז וְהִנֵּה עֹקֵר וּשְׁלֵמוֹת הַגִּילּוּי דְּפִנְיָמִיּוֹת הַתּוֹרָה – הֲרִי, עַל־יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה זֹכֶה לְדָבָרִים הַרְבֵּה, שֶׁמַּתְעַלֶּה מִהַחוּץ וְנִכְנָס לְפָנִים, הֵינוּ, שֶׁנַּעֲשֶׂה חֲדוּר בַּתּוֹרָה (כּוֹלֵל בְּעִנְיָנֵי הַגָּאֻלָּה), וּמוֹכֵן לְהִתְגַּלּוּת דְּ"תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי תִצָּא".

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

Geulah) and is prepared for the revelation of Torah chadasha mei'iti teitzei.	
(יג)	
And may it be [Hashem's] will — and this is the main thing — that there will be no need to speak and awaken others about the topic of contemplating and meditating on matters of Moshiach and Geulah, and the learning of Torah concerning Moshiach and Geulah and the building of the Third Beis HaMikdash, since immediately and at once, with physical eyes of flesh, it will be seen: “Behold, <i>this</i> [King Moshiach] is coming,” “Behold, the true and complete redemption,” and “Behold, the Third Beis HaMikdash.”	ויהי רצון והוא העקר – שלא יצטרך לדבר ולעורר על-דבר הממשכה וההתבוננות בעניני משיח וגאולה, והלמוד בתורה בעניני משיח וגאולה ובנין בית-המקדש השלישי, כיון שתכף ומיד ממש רואים בעיני בשר שהנה זה (המלך המשיח) בא, הנה הגאולה האמתית והשלמה, והנה בית-המקדש השלישי.
In plain terms: that on this Shabbos Kodesh, the 15th of Tammuz, Parshas Balak (before the reading begins for Parshas Pinchas, during Mincha time), in the year “<i>Ar’enu Nifla’os</i>” (“I will show you wonders”) — will be fulfilled the prophecy in this week’s Parsha that we have already read: “And his kingdom will be exalted,” the perfection of the kingship of the House of David through “a star will step forth from Yaakov and a scepter will rise from Yisrael” — the final Moshiach who will redeem Yisrael [at the end], an eternal redemption with no exile to follow.	ובפשטות – שביום השבת-קדש ט"ב תמוז פרשת בלק (לפני התחלת הקריאה בפרשת פינחס בזמן המנחה) שנת ארצנו נפלאות מתקיימת הנבואה שבפרשת השבוע שפבר קראנו: ותנשא מלכותו, שלמות מלכות בית דוד עלידי זה דוד כוכב מעקב וקם שטב מישראל, משיח האחרון שגואל את ישראל [באחרונה], גאולה נצחית שאין אחריה גלות.
And following this come all the details of the matters in Parshas Pinchas: “Pinchas — this is Eliyahu,” who has already come “yesterday ... to the Great Sanhedrin”; the tenth census of all Bnei Yisrael; the division of the land, for since all 42 journeys in the desert of the nations during the time of exile have already concluded, until the area of Yardein Yericho — we enter into Eretz Yisrael, across from Yardein Yericho, eastward and westward of the Jordan, and divide the land by lottery to all the Bnei Yisrael, as detailed in the following Parshiyos, Matos and Masei.	ובהמשך לזה באים כל פרטי הענינים שבפרשת פינחס – פינחס זה אליהו, שפבר אתא [=בא] אליהו מאתמול .. לבית דין הגדול - מנין העשירי דכל בני-ישראל, חלוקת הארץ דכיון שפבר נשלמו כל מ"ב המסעות שבמדבר העמים במשך זמן הגלות, עד לירבן ירחו, נכנסים לארץ ישראל, מעבר לירבן ירחו קדמה מזרחה, ומעבר לירדן מערבה, ומחלקים את הארץ בגורל לכל בני-ישראל, כמבאר בפרשיות בהמשך הפרשיות מטות ומסעי.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

And the offering of sacrifices — the daily offerings, the Shabbos offerings, and the festival offerings (including the days that will be transformed into joy and gladness and good festivals) — in the Third Beis HaMikdash, the “Sanctuary, O L-rd, which Your hands established.” And we will learn the “New Torah that will come forth from Me,” in the manner of “these words,” pointing with one’s finger and saying *this* — learning in a way of seeing: “And your eyes shall see your teacher,” “He will be seen by G-d in Tziyon,” “May our eyes behold Your return to Tziyon,” “For G-d will save Tziyon... and they will dwell there — the upright will dwell in Your presence” — immediately and at once, mamash.

והקרבת הקרבנות, הן הקרבנות דכל יום, הן הקרבנות דשבת, והן הקרבנות דימי המועדים (כולל גם ימים אלו שיהפכו לששון ולשמחה ולמועדים טובים) בבית המקדש השלישי, מקדש אדני כוננו ידיך ולומדים התורה חדשה מאתי תצא באפן דאלה הדברים, מראה באצבעו ואומר זה, למוד באפן של ראיה: והיו עיניך ראות את מוריך, יראה אל אלקים בציון, ותחזינה עינינו בשוכה לציון, כי יי אלקים יושע ציון גו' וישובו שם גוים, ישובו ישראלים את פניך, יתקף ומיד ממש.

[NOTE

Summary (Fully Encompassing the Entire Discourse):

This discourse by the Lubavitcher Rebbe, delivered on Shabbat Parshat Balak, 17 Tammuz 5751, explores the rare convergence of Shabbat with the Fast of 17 Tammuz (nidcheh) and connects this with the imminent coming of Moshiach. The Rebbe begins by explaining the unique sanctity of Shabbat when it overrides a communal fast day—particularly one associated with destruction—emphasizing Shabbat's nature as a time of joy, delight, and spiritual elevation. This isn't merely a technical delay of mourning, but a transformation: Shabbat infuses the fast day with positivity and future redemption.

The Rebbe then delves into how this idea finds profound expression in the custom to study Pirkei Avos during the summer. On this particular Shabbat, the sixth chapter is studied, which includes the teaching of Rabbi Meir about one who learns Torah lishmah (“for its own sake”). The Rebbe examines the unusual phrasing introducing that teaching—“Shanu chachamim bilshon haMishnah”—and highlights its link to the theme of choosing not only the sages but their teachings and style of expression. This phrasing signals a unique shift from standard Mishnah to Beraisa and suggests a deeper level of Divine favor in the Oral Torah’s transmission.

Flowing from that, the Rebbe calls attention to how the very structure of Torah learning, especially when done lishmah, reveals and draws down essential Divine light. That aligns with the general theme of Shabbos Balak—a portion which contains the prophecy of the future redemption: “A star shall shoot forth from Jacob...” This passage directly references Moshiach, and the Rebbe underscores that these words are read on a Shabbat that is itself saturated with the redemptive energy of Shabbos, of Geulah.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

Finally, the Rebbe concludes with an explicit prayer and hope: that we no longer need to speak or even meditate about the redemption, because it should already be manifest in visible reality—"hinei zeh ba." He links the verses of Balak with the prophecy of Eliyahu, the arrival of Moshiach, the division of the land among the tribes, the offering of korbanos, and the building of the Third Temple. The entire structure of Parshiyos following Balak—Pinchas, Matos, Massei—then becomes a roadmap of revealed redemption, culminating in the ability to point and say "this is it," learning Torah in a way of absolute seeing: "And your eyes shall behold your teacher."

Practical Takeaway:

Treat every Shabbat—and especially one like this, which holds back a fast—as a vessel for the light of redemption. Elevate your Shabbos with Torah lishmah, focus on joyful service, and align your mindset with the reality that redemption is not only near, but already beginning to unfold. Let the words of Torah—and the learning of even "extra" Pirkei Avos chapters—be filled with intention, clarity, and messianic consciousness.

Chassidic Story (True and Sourced):

At the height of World War II, amidst the chaos and suffering, a chassid of the Rebbe Rayatz (the sixth Rebbe) arrived in war-torn Europe on a mission to save Jewish lives. In the midst of horror, he wrote a letter to the Rebbe Rayatz in New York: "How can I keep faith when everything seems to be falling apart?" The Rebbe replied: "Open a Gemara. Study Torah. That is where you will find Melech HaMoshiach."

Years later, the chassid recalled that moment as his turning point. "In that instant," he said, "I realized Moshiach wasn't a distant dream. He was already present—waiting in the Torah, waiting in us. We just needed to open our eyes."

(Source: *Toras Menachem Reshimos*, based on testimony of Rabbi Sholom Gordon, printed by Vaad L'Hafotzas Sichos)

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This powerful discourse by the Lubavitcher Rebbe explores the psychological experience of spiritual distance and how Torah study—especially when done *lishmah* (for its own

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משׁיחיות שבת-פֿרשת בֿלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991

sake)—serves as a redemptive bridge between outer fragmentation and inner wholeness. The Rebbe's use of the concept "Baraisa" as an "external" Torah text becomes a metaphor for anyone who feels spiritually outside, disconnected, or unworthy. He reframes this externality not as a flaw, but as a holy place from which transformation begins.

Psychologically, many people carry an internal narrative that they are on the "outside" of religious passion, emotional depth, or spiritual clarity. They might see themselves as students of Torah, but only in the margins—"Baraisa" people, not "Mishnah" people. The Rebbe gently but firmly rejects this dichotomy. He teaches that every Jew's learning, even when it feels dry, intellectual, or disconnected from inner emotional experience, is still *Torah*—completely divine and indispensable. It is not a stepping stone to "real spirituality"; it *is* spirituality.

In therapeutic terms, this is an invitation to radical self-acceptance. The feelings of being "outside" are part of the process, not signs of failure. The Torah learned in that state carries immense power. When we engage Torah *lishmah*—not for ego, guilt, validation, or approval, but for the sake of connecting to truth—it reshapes our identity from within. The "outside" dissolves. This mirrors what happens in trauma healing: once someone feels truly seen and accepted in their fragmented state, integration begins to unfold naturally.

The Rebbe's closing call—"May we no longer need to speak about thinking and learning about Moshiach, because he is already here"—reflects the therapeutic goal of embodiment. At some point, the work of healing shifts from talking about wholeness to *being* whole. The Rebbe dreams of a world where the deepest truths no longer need explanation because they are lived realities. In therapy, that moment comes when the client no longer has to rehearse affirmations—they simply *are* the person they once only imagined.

Story

In the early 1990s, a young man who had recently become observant came to 770. He was passionate but insecure, overwhelmed by what he didn't know. One night, he stayed behind after a farbrengen, hiding in the shadows. He saw the Rebbe walking slowly, deep in thought. Suddenly, the Rebbe turned and looked directly at him. The young man froze. The Rebbe said only one word: "*Lishmah*."

That moment transformed him. He realized the Rebbe wasn't asking him to become perfect overnight. He was giving him permission to be present—heart open, ego aside—and learn. Just learn. That young man became a teacher to thousands. But more than anything, he learned to believe that even those on the outside are already inside. **END NOTE]**

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Balak

משיחות שבת-פרשת בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Balak, 17 (Tov) Tammuz 1991